

William Douglas Tasker, bekend als Douglas of Bud, werd op 5 december 1924 geboren op een boerderij in de buurt van Merlin, een dorp in het zuidwesten van de provincie Ontario, enkele kilometers ten noorden van het Eriemeer. In maart 1945 schreef Douglas dat je met een kanon door Merlin zou kunnen schieten zonder iemand te raken.

De ouders van Douglas, George Robert Tasker (1899-1976) en Clara Arenford Joyce (1904-1996), waren beiden afkomstig uit Merlin. Ze trouwden in 1920 en kregen eerst vijf zoons — Jack, Douglas, Leo, Harold en Max — en tien jaar later nog een dochter, Georgean.

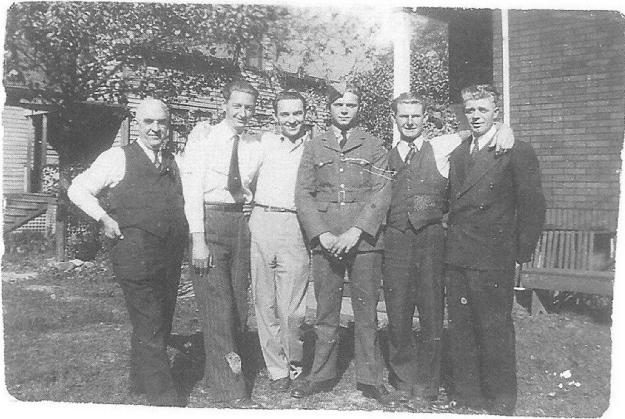
Douglas ging in Merlin naar school. Hij vond het schoolwerk "nogal moeilijk." Na de negende klas — acht jaar Elementary School en één jaar High School — ging hij op 16-jarige leeftijd op de boerderij van zijn vader werken.

Douglas had ervaring met het besturen van auto's en tractoren. Af en toe mocht hij op de motorfiets van een buurman rijden. Hij bracht veel tijd door met het sleutelen aan en repareren van motoren. Verder hield hij ervan om in de winter te jagen.

Op 14 juni 1944 meldde Douglas zich als vrijwilliger aan bij het Canadese leger in London, Ontario. Tijdens zijn selectiegesprek vertelde hij dat hij drie jaar op de boerderij van zijn vader had gewerkt, maar hij vertelde niet dat hij na een ruzie met zijn vader het ouderlijk huis had verlaten en bij *Canada Packers* in Windsor had gewerkt. Uit een brief die hij op 15 juni aan zijn moeder schreef, blijkt dat hij zich zonder medeweten van zijn ouders bij het leger had aangemeld. Hij schreef dat hij spijt had van wat hij had gedaan, maar dat het nu te laat was. Blijkbaar is het weer goed gekomen, want tijdens zijn verlof bezocht hij zijn ouders op hun boerderij in Merlin.

Vanaf 7 juli volgde Douglas een basisopleiding in Chatham, Ontario, op slechts 25 km van Merlin. In augustus meldde hij zich aan voor het parachutistenkorps en werd daarvoor geschikt bevonden. In september werd zijn overplaatsing naar Camp Shilo, Manitoba echter "geannuleerd door een lokale autoriteit" en werd hij overgeplaatst naar Camp Ipperwash, Ontario, voor een standaard infanterietraining. Aan het eind van zijn opleidingsperiode werd hij beoordeeld als een "gemiddelde soldaat, erg rustig en betrouwbaar, leergierig."

Leo, de broer van Douglas, diende ook in het leger, maar hij bleef in Canada. Leo en Douglas waren enige tijd samen in Chatham gestationeerd. Later verbleef Leo in Petawawa, Ontario.

De mannen uit het gezin Tasker: vader, Harold, Max, Douglas, Jack en Leo.

Bron: Archief ICB Holten.

Na een verlof van twee weken vertrok Douglas op 9 december naar Camp Debert in Nova Scotia in afwachting van zijn uitzending *overseas*. Hij vertrok op 18 december per boot uit Halifax en arriveerde een week later in Engeland. Op 9 februari 1945 vertrok hij uit Engeland naar België, maar van een inzet op het slagveld kwam het nog niet, want enkele dagen later werd de ziekte de bof bij hem vastgesteld. Hij verbleef tot 17 maart in het Canadese ziekenhuis in Gent om te herstellen.

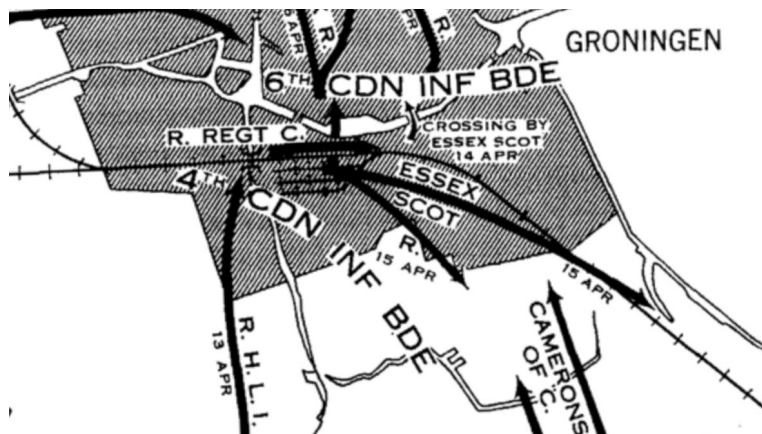
Op 23 maart voegde Douglas zich bij het *Essex Scottish Regiment*, onderdeel van de 4e Canadese Infanteriebrigade, 2e Canadese Infanteriedivisie. De Essex Scottish bevonden zich op dat moment in Kranenburg bij het Reichswald in Duitsland. Het regiment kreeg daar rust na de zware gevechten tijdens het Rijnlandoffensief. Bovendien moest het regiment worden versterkt.

Eind maart kon de 2e Canadese Infanteriedivisie de Rijn oversteken nadat er een bruggenhoofd was gevormd aan de overkant van de rivier. Een snelle opmars naar Noord-Nederland begon.

Op 2 april 1945 schreef Douglas een brief aan zijn vader, in een loopgraaf met uitzicht op drie wilde eenden "die hij met een goed schot had kunnen raken." Hij bedankte hem voor het mooie polshorloge dat hij had gekregen. Diezelfde dag schreef hij ook een brief aan zijn moeder en ook haar bedankte hij voor het polshorloge. Hij was van plan het horloge terug te sturen naar Canada omdat hij bang was het kwijt te raken of te beschadigen.

Op 13 april 1945, nadat Assen was bevrijd, rukte de 2e Infanteriedivisie op naar Groningen. Bij de stadsgrens kwamen de voorste troepen onder vuur te liggen van *Flak*-luchtafweergeschut en machinegeweren. Dit was het begin van de Slag om Groningen, die tot 16 april zou duren.

Op 13 april slaagden soldaten van de Royal Hamilton Light Infantry — de *Rileys* — erin de Paterswoldseweg ten zuiden van de Parkweg te zuiveren en het Stadspark te veroveren. Ze probeerden ook de strategisch belangrijke Parkbrug over het Noord-Willemskanaal te veroveren. Dat mislukte die dag tot twee keer toe.

Aanval op het zuidelijk deel van Groningen door de 2e Canadese Infanteriedivisie.

Bron: C.P. Stacey, The Victory Campaign (1960).

Op 14 april werd de hele 4e Infanteriebrigade ingezet in het zuidwesten van Groningen. De *Rileys* vochten aan de noordkant van de Paterwoldseweg. Het Royal Regiment of Canada wist in de nacht met boten de overkant van het Noord-Willemskanaal te bereiken en zo een tweede front te openen. Om 7 uur in de ochtend hadden ze de Parkbrug onder controle.

Aan het eind van de ochtend werden de Essex Scottish ingezet om de Royals te ondersteunen. Ze moesten proberen het stadsdeel aan de overzijde van het kanaal, ten zuiden van de spoorlijn onder controle te krijgen. Daarbij leverden ze zware huis-aan-huisgevechten. Duitse scherpschutters hadden zich op de bovenste verdieping van de appartementenblokken verschanst. Langzaam drongen de Essex Scottish op richting de Hereweg, de belangrijke noord-zuid route naar de binnenstad. Voor de Duitse troepen dreigde het gevaar dat ze van de binnenstad afgesneden werden; ze lanceerden een grootscheepse tegenaanval en het lukte ze de Canadezen terug te dringen. Met strategisch geplaatst Flak-geschut hielden ze de Parkbrug en de Parkweg onder vuur. Pas toen tanks het geschut van de Duitsers hadden uitgeschakeld, konden de Canadezen weer oprukken en hun doel voor die dag bereiken.

Hoewel dit niet tot hun doelen voor de dag behoorde, richtte de A-compagnie van de Essex Scottish onder leiding van majoor D.W. McIntyre zijn aandacht op de Herebrug. Deze brug vormde de toegang tot de binnenstad. De Duitsers hadden geen tijd gehad de brug op te blazen. Wel had een Duitse soldaat een poging gedaan de brug te openen, maar hij was daarbij niet ver gekomen — het brugdek was enigszins opgetild en gedraaid. Een peloton probeerde te voet de brug over te steken. Twee soldaten slaagden daarin, maar werden door machinegeweevuur neergeschoten voor ze dekking konden zoeken. Eén van hen was Douglas Tasker.

Enkele uren later slaagden de Essex Scottish erin met Kangaroos — tanks zonder geschutskoepel — de Herebrug over te steken en de verdediging uit te schakelen. Dit bruggenhoofd vormde de basis voor de aanval op de binnenstad door de 6e Infanteriebrigade. Majoor McIntyre kreeg een hoge onderscheiding voor zijn doortastend optreden.

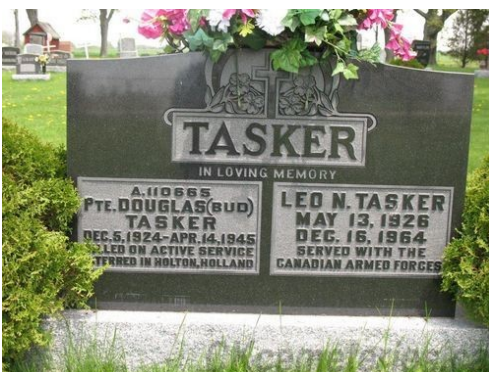

Groningen, 17 april 1945. De pipe band van de Essex Scottish marcheert over de Herebrug.

*Bron: Library and Archives Canada.
Foto: D. Guravich.*

Douglas werd begraven op de tijdelijke militaire begraafplaats in Eelderwolde, aan de zuidwestkant van de Groningen. In 1946 werd hij herbegraven op de Canadese Begraafplaats in Holten, waar hij rust in graf 05.E.02. De inscriptie op zijn grafsteen, zonder embleem, luidt "SOME DAY / WE HOPE TO MEET YOU, DEAR / IN A BETTER LAND / NEVER TO PART AGAIN."

Een echo van deze inscriptie staat op de grafsteen van zijn ouders op Victoria Cemetery in Merlin: "WE HOPE TO MEET IN A BETTER LAND / NEVER TO PART AGAIN." Op deze begraafplaats ligt ook zijn broer Leo begraven, op wiens grafsteen Douglas herdacht wordt.

Na zijn overlijden kreeg William Douglas Tasker de volgende Canadese militaire onderscheidingen: de *1939-1945 Star*, de *France and Germany Star*, de *War Medal 1939-1945* en de *Canadian Volunteer Service Medal with Clasp*.

© 2026 Walter Ravenek